

Ἐννόησεν ὅτι ἔπρεπεν ἀμέσως νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ προκείμενον.

— Ἀγαπᾶτε τὸν Μάξιμον! τὴν εἶπεν ἐγειρόμενος.

— Μάλιστα, ἵστρε, τὸν ἀγαπῶ.

Οἱ κύριοι Δουσατὲλὲ ὡπισθοδρόμησεν ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ γενναιότητι, μεθ' ἣς ἡ δεσποινὶς δὲ Λορπὲ εἶχεν ὄμολογῆσει τὸν ἔρωτά της. Ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὴν Ἀλίκην, ὅπως ἐννοήσῃ ἀπασκαν τὴν ἀξίαν τῆς ἐνεργυτικότητός της καὶ πεισθῇ ὅτι αὕτη δὲν ἔτο πλαστή.

[Ἔπειται συνέχεια].

Π. Σ.

Γ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΔΟΥ

ΝΑ ΓΙΝΗΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΣ

Ἐν τῷ εὔρετ προθαλάμῳ περιεμένομεν τὴν κυρίαν Εὐφροσύνην Παρασχίδου, ἐτοιμαζούμενην ἐπάνω ἐν τῷ καλλυντηρίῳ τῆς, διὰ τὴν ἐσπερίδα τῆς Λέσχης.

“Ημεθα ἔγω, ὁ ὑπολοχαγὸς τοῦ πύροβολικοῦ Κ*, ὁ νεαρός μου φίλος Εὐτύχιος καὶ ἡ δεκατετράετις θυγάτηρ τῆς κυρίας Παρασχίδου, Κοραλία. Ἐλαμπεν ἡ νεῖνις ὑπὸ τὴν λευκούχον ἐπιδεικτικὴν αὔτης ἐνδυμασίαν, καὶ ἐκάθητο πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, περιάγουσα τὸν δικτύλους ἐπὶ τῶν πλήκτρων μὲ διαρκὲς μειδίαμα. Ὁ ἀξιωματικός, εὐσταλῆς καὶ περίχρυσος, ἀνεγίνωσκε παρὰ τὸν κηροστάτην τὸν Ρωμηό, ἀναπέμπων συχνὰ γέλωτας ἀνοικτούς, ἡχηρούς, μαρτυροῦντας ἀγαθὴν καὶ γενναίαν ψυχὴν. Ἐγώ, ροφῶν ὀλοέν τὸ σίγαρόν μου, ἐβηματίζον ἀνω-κάτω σιωπηλός, ἐνοχλούμενος ὑπὸ τοῦ σφιγκτοῦ μου περιλαμπίου καὶ ὑπὸ τῆς ἰδέας τῶν ἀνιαρῶν στιγμῶν, τὰς ὅποιας θὰ διηρόσμην εἰς τὰς θορυβώδεις αἰθούσας τῆς Λέσχης. Ὁ δὲ νεαρός Εὐτύχιος, πότε καθήμενος παρὰ τὴν Κοραλίαν, πότε ιστάμενος ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου, πότε τρέχων μετὰ γελώτων, αἰώνιως ὀμιλῶν, τὰ πάντα ἔγγιζων, ἐφαίνετο εύτυχὴς ἐν τῇ προσδοκίᾳ τῆς διασκεδάσεως, ἡ εἰκὼν τῆς φεικινήτου, τῆς ἀκουράστου, τῆς τρελῆς νεότητος.

* *

Τὸ μόλις δεκαεξατῆς,—δραῖος, ἀβρός, λεπτοφυής. Ἡ μήτηρ του, μετὰ στρατιὰν θυγατέρων, ἀπέκτησεν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν πολυπόθητον υἱόν· δῆλη δὲ ἡ θερμὴ αὔτης ἀγάπη καὶ ἡ φιλόστοργος μέριμνα ἔξεδηλοῦτο ἔκτοτε εἰς τὴν ἀμεμπτὸν κομψότητα τῶν ἐνδυμάτων του, εἰς τὴν ἀσπιλὸν λευκότητα τῶν μικύλων περιλαμπίων, εἰς τὴν ἴδιόρρυθμον χάριν τῶν λαιμοδετῶν, εἰς τὸν ἀπαστράπτοντα πλούτον τῶν κοσμημάτων. Μὲ τὴν διαφραγὴ του ἐπιδειμίδα, μὲ τοὺς γλυκεῖς ὄφθαλμούς, μὲ τὴν μελανὴν βοστρυχώδη κόμην, ὁ φιλάρεσκος Εὐτύχιος ὀμοιάζει μὲ παρισινὸν κομψοτέγχημα. “Οταν ἐβαδίζει παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ πατρός του, ἡ ἀκάθητο παρὰ τὴν μητέρα του, διευθύνων

αὐτὸς τὸ ἐλαφρὸν οἰκογενειακὸν ἀμαξῖον, ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὅμηλίκων μετέβαινεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἢ διέσχιζεν ὡς μετέωρον τὸ πλήθος ἐπὶ μικροῦ, ζωηροῦ ἵππαριον, ἢ συνώδευεν εἰς τὸ περίπατον, ἀκαμπτος καὶ ὑπερήφανος ὡς μικρὸς ἵπποτης, τὴν Κοραλίαν τῆς κυρίας Παρασχίδου, — δῆλος καὶ ὅλαι ἐστρεφον βλέμματα συμπαθείας καὶ σχεδὸν θυμαρισμοῦ πρὸς τὸ μονάχοιρο καὶ μοσχοναυθρεμμένο παιδί, ἐσοι δὲν εἴχον ἀφορμὴν ἢ κακίαν νὰ ζηλοτυπώσιν...

‘Αλλ’ ὅσιοι ἤρχοντα εἰς στενοτέραν μετ’ αὐτοῦ σχέσιν, ἀμφιβάλλω ἢν ἐνέμενον ἐπὶ πολὺ ἀκόμη εἰς τὸν πρῶτον αὐτῶν ἐνθουσιασμόν. Ἐγώ τούλαχιστον, ὁ ὅποιος ἔχω τὴν γενναιότητα νὰ μὴ θυμιδωμαι ἐπὶ τῆς ἔξωτερης λάμψεως, δὲν εὑρίσκον διόλου μακαρίους τοὺς γονεῖς ἐπὶ τοιούτῳ ἀρρενι. Πρῶτον δὲτο ὁ Εὐτύχιος των δὲν εἴχε πνεῦμα· ἀλλὰ καὶ τοῦτο θὰ ἔτο μικρὸν ἐλάττωμα, ἢν εἴχε καρδίαν, ἢ ἐάν ἀφ’ ἑτέρου δέν τον ἔξειθλυνεν ἡ ἀνατροφὴ του εἰς βαθμὸν πολὺ κινδυνώδη. Ἐσκιατραφημένος, χατίδευμένος, μαλθακός, εἴχε καταντήσει τόσῳ λεπτός, τόσον ἀδύνατος, ώστ’ ἐφαίνετο νεζήνες μαλλον ὑπὸ ἀνδρικὰ ἐνδύματα, ἢ μετράσ σφριγῆν καὶ πλήρης ζωῆς. Καὶ ὅσον ἐσκεπτόμην ὅτι, ὑπὸ τὸν στενόν του λιπόσαρκον θώρακα, ἡτο ἀδύνατον νὰ πάλλῃ μεγάλη καὶ εὐγενῆς καρδία, δὲτο ὁ μικρὸς ἵπποτης ἐδύνατο νὰ ἡνε δειλότερος λαγωοῦ· δέσον ἐσκεπτόμην τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ τῆς ἀνατροφῆς ἐπὶ τοῦ χαρακτήρος, ἐπὶ τοσοῦτον ἐδικαίουν τὴν μικρὰν ἀλλ’ εὐφυεστάτην Κοραλίαν, ἡ ὅποια πολὺ ὀλίγον ηγαριστεῖτο εἰς τὴν συναναστροφὴν τοῦ Εὐτύχιού, προετίμα δέ, μαλίστα κατ’ ἴδιαν, ἐνα ἀλλον ἐκ τῶν οἰκιακῶν φίλων, χαλύβδινον νεανίσκον, πλήρη ζωῆς καὶ αἰσθήματος, τὸν ὅποιον δέν ἡγάπα ἡ τρυφερὰ παρένος ἀπλῶς καὶ μόνον ὡς κομψοτέγχημα, μεθ’ οὐ νὰ ἐπιδεικνύται εἰς τὸν περίπατον...

Τὸ τὴν ἔποφιν ταύτην ἡ κυρία Παρασχίδου ἐλάττευε τούναντίον τὸν Εὐτύχιον. Κατώρθωσε δι’ ἀφένων περιποιήσεων, διὰ παντοίων κολακειῶν καὶ τιμῶν, νά τον ἀποσπάσῃ σχεδὸν τῆς οἰκίας του καὶ νά τον ἔχῃ αὐτὴν εἰς τὴν ἰδικήν της, κόσμημα τῶν φιλοκάλων αὐτῆς αἰθουσῶν, ὀλίγον ὑπερέχον ἐν τῇ καρδίᾳ της τοῦ ὄρειχαλκίνου “Αραβος”, δστις ἴστατο ἔκει, παρὰ τὴν γωνίαν, κρατῶν χρυσοῦ κάνιστρον ἐπισκεπτηριων... “Οπως δήποτε ἡ μήτηρ του Εὐτύχιον δέν ἡναντιοῦτο πολὺ εἰς τὰς νέας του σχέσεις, ἐφρόνει δὲ μετὰ ὑπερηφάνου σχεδὸν πεποιθήσεως ὅτι ὁ οὐίος της ἥρθε τὴν Κοραλίας.

“Ἄμ νύχτα-μέρα ‘τετῆς κυρίας Παρασχίδου γιατί ἀλλο θὰ πηγαίνῃ;”, ἔλεγε πρὸς τὸν σύζυγόν της. Καὶ ἵσως δὲν εἴχε ἀδικον. Περισσότερον δλων τῶν περιποιήσεων τῆς μητρός, ἵσχυε τῆς θυγατρός ἡ ὥραιότης.

* *

«Ἄι, πῶς μου πηγαίνει;», ἡρώτησεν ὁ Εὐτύχιος, στρεφόμενος πρὸς ἡμᾶς μ’ ἐπι-

χαρι μειδίαμα. Εἶχε φορέσει παῖξων τὸ πιλίκιον τοῦ ὑπολοχαγοῦ.

Πολὺ ωραῖα.

— Λαμπρά.

— Εξαίσια.

‘Η τελευταία ἐπιφώνησις ἦτο ἴδικη μου. Η κεφαλὴ τοῦ νεανίσκου μετὰ τοῦ τοῦ χρυσοποιείλτου καλύμματος ἡπετέλειοι κομψότατον σύνολον. Ὡς ἐμειδια καὶ ἀνύψου τοὺς ὄφθαλμοὺς ἐν τῇ ἐπιδεικτικῇ του στάσει, ώμοιάζε πρὸς εἰκόνα παιγνιώδους ζωγράφου, ἐνδύσαντος κόρην μὲ στολὴν στρατιωτικήν.

— Νὰ γίνης ἀξιωματικός!», χνέκραξε ζωηρῶς ἡ Κοραλία.

Ο Εὐτύχιος ἐμόρφωσεν. ‘Αλλ’ ὁ ὑπολογαγὸς ἀρπάζων τὴν οὔτως ἀπρόπτωτας ριφθεῖσαν ἴδεαν τῆς παιδίσκης,

— Καὶ τί; παράξενο σοῦ φαίνεται;», εἶπεν, ἀφίνων ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου τὴν ἐφημερίδα: “γειτί τάχα νὰ μὴ γίνης ἀξιωματικός; Γεὰ τὰ παιδία τῶν καλῶν οἰκογενειῶν αὐτὸν εἶνε πάντοτε τὸ καλλίτερον στάδιον...

— Τὸ ‘ξένωρ’ αὐτῆς τῆς γνώμης εἶνε καὶ ὁ πατέρας μου. ‘Αλλὰ ἡ μητέρα μου δὲν θὰ μ’ ἀφήσῃ ποτὲ νὰ γίνω στρατιωτικός...

— Νὰ σ’ ἔβλεπε ἔτσι μὲ τὸ πιλίκιον τῆς ωραίας ποῦ εἶσαι, θὰ σ’ ἀφίνει εὐθὺς! Ὁ Εὐτύχιος ἐκυττάχθη φιλαρέσκως εἰς τὸν καθρέπτην.

— “Ετοι λέω κ’ ἔγω. Νὰ σε ‘πῶ’ στὴν τετάρτη τοῦ Γυμνασίου δέν εἶσαι; Τὸν Αὔγουστο νὰ πάξ νὰ δώσῃς ἐξετάσεις στὴ Σχολὴ τῶν Εὐελπίδων, καὶ μὴν ἀκοῦς λόγια... Μαθηματικὰ φίλανε νὰ ἐννοήσεις... καὶ νέχης τὰ μέσα.

— Μαθηματικὰ δὲν ἐννοῶ πολύ, δηλαδὴ δὲν μ’ ἀρέσουν... ἀλλ’ ἀπὸ μέσα, ἀλλο τίποτα!

— Καὶ σὲ πέντε χρόνια θὰ ‘γῆσις ἐνας ἀνθυπολοχαγὸς μπιζουδάκι ποῦ θὰ κάψῃς καρδιές!», συνεπέρανεν ἡ Κοραλία, μ’ ἐλαφράν τινα εἰρωνείαν.

— “Οχι γέ’ αὐτό· ἀλλὰ μάρεσει τὸ στρατιωτικὸν καὶ πιστεύω νά το κατορθώσω νά ‘μπω φέτος εἰς τὴ Σχολή. Φθάνει νὰ πεισθῇ ἡ μητέρα μου...”

‘Ητοιμαζόμην ἥδη νὰ παρέμβω καὶ ἔγω εἰς αὐτὸν τὸν διάλογον. ‘Εσκεπτάμην νάποτρέψω πάσῃ δυνάμει τὸν μικρὸν μου φίλον ἀπὸ σταδίου, διὰ τὸ ὅποιον δέν μοι ἐφαίνετο γεννημένος. Τί διάβολο! Τὸ νὰ εύαρμοστῇ τὸ πιλίκιον πρὸς τὸ πρόσωπον, τοῦτο βέβαια δέν εἶνε τὸ μόνον τοῦ στρατιώτου προσόν. Στρατιώτης τὸ λεπτοφυές καὶ εύθραυστον αὐτὸ παιδίον, τὸ δειλόν, τὸ ἀνεν μυώνων, ἀνεν νεύρων, ἀνεν καρδιάς! “Ω, εἶχον ἀδικον... ἡ Κοραλία ἦτο ἀπερίσκεπτος, καὶ πολὺ πεισσότερον ὁ ὑπολοχαγὸς Κ*.

* *

‘Αλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰςήλθεν ἡ κυρία Εὐφροσύνη Παρασχίδου, κομψή, μεκύλη, μειδιώσα ὑπὸ τὸν μεταξίνη αὐτῆς ἐσθήτα καὶ τὰ λαμπρὰ κοσμήματα.

‘Μὲ συγχωρεῖτε ποῦ σᾶς ἔκανα καὶ πε-

ριμένατε τόσην ώρα... Νά με έπι τέλους έτοιμη... Πηγαίνουμε... Μπα! μπα! τ' είν' έκει, καλέ;

Η έκπληξης εξεδηλούτο έπι τη θέα του Εύτυχιου, στις, φορών ακόμη τὸ πιλίκιον, ήστατο έκει, παρά τὸν μέγαν καθρέπτην, εὐθυτενής, σοβαρός, χαριτῶν στρατιωτικῶς τὴν νεαρὰν κυρίαν.

«Βλέπετε τί ώραια ποῦ τοῦ πηγαίνει τὸ πιλίκιον;», εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός.

Καὶ ἀπὸ αὐτὸῦ φίλος μου Κ^{*} διαβλέπει στρατιωτικὸν μέλλον εἰς τὸν Εύτυχιον καὶ τὸν προτρέπει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Εὐέλπιδων», εἶπον ἐγώ.

«Μὰ νά σου πῶ, αὐτὸῦ εἶνε τὸ καλλίτερο πρᾶγμα. Κ' ἐγὼ τὸν προτρέπω. Ἀξιωματικὸς νὰ γίνης, ἀκοῦς Εύτύχιος; Στὰς Ἀθήνας θὰ κάνης φουρόρες, θὰ ήσαι ωραιότερος ἀπ' ὅλους. Ἐννοεῖς σου, μιὰ νὰ μηδὲς στὴ Σχολὴ καὶ νὰ ίδῃς τὶς ὑποστήριξι ποῦ θέχῃς! Ἄμι δλοι οἱ ἀνώτεροι ἀξιωματικοί, στρατηγοί, συνταγματάρχαι, ὅλοι εἶνε συγγενεῖς μου. Καὶ σὰν θὰ πᾶς γιὰ ἔξετάσεις, τόρα τὸν Αὔγουστο ἀμέσως, ἐγὼ θὰ σου δώσω συστατικὰ στὸν διοικητή, στὸν ὑπουργό, στοὺς γειτρούς, «ς δλο τὸν κόσμο. Ἄν δέν σε κάνω νὰ μηδὲς πρῶτος, νά μή με πῆς Παρασχίδενα!... Καὶ ἀκοῦς έκει! ἀξιωματικὸς ὁ Εύτυχιος ποῦ θὰ ήνε chic!... Καὶ ἀκόμη δέν το εἶχαμε σκεφθῆ;...»

Ο ἐνθουσιασμὸς τῆς κυρίας Παρασχίδου δέν εἶχεν δρια. Ἐξηκολούθει νὰ κομβόνη τὰ χειρόκτια τῆς καὶ νὰ λέγῃ, ταχεῖκαὶ ἀκατάσχετος... Ἐνεκολπώθη εὐθὺς τὴν ίδεαν τοῦ ὑπολοχαγοῦ Κ^{*} καὶ διέβλεπεν ἀπὸ τοῦδε ἀγαλλομένη τὸ ἐμψυχὸν στόλισμα τῶν αἰθουσῶν τῆς, μὲ τὴν συμπαθὴ στολὴν τοῦ Εὐέλπιδος κατ' ἄρχας, μὲ τὰ χρυσᾶ σειράδια καὶ τὰ κομβία τοῦ ἀξιωματικοῦ κατόπιν. Τὸ σχέδιον ἦτο ώραιον. Ο Εύτυχιος ἤκουε μετὰ μειδιάματος αὐταρέσκου, μὲ λάμψιν ὄφθαλμῶν ἐκφραστικήν, πεπεισμένος ἥδη ἐνδομύχως νὰ τρέξῃ κατόπι τοῦ στρατιωτικοῦ μέλλοντος. Καὶ διαχέει τόσην αἴγλην τὸ μέλλον αὐτό, ἐκτυφλοῦσαν τὰ παιδία καὶ τὰς γυναῖκας! Καὶ εἶνε τόσον ἐλκυστικὸν πρᾶγμα ἵνα ζίφος, δταν πρὸ πάντων ἡχῆ μελῳδιῶν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῶν ὁδῶν! Τί δημορφόν! Καὶ δέν ἦτο δύσκολον καθόλου. Ἡρκει μόνη ἡ ἐνέργεια τῆς κυρίας Εύφροσύνης Παρασχίδου, ἡτις τῷ διαντείχει πολλοὺς τῶν ἴσχυόντων συγγενεῖς... Ο νεανίσκος ἐπίστευεν ἥδη τὸν ἐκατόν του ἀξιωματικόν, καὶ ὑψοῦ τοὺς ὄμοις, οιονεὶ ὑποβαστάζων τὸ βάρος τῶν ἐπωμιδῶν. Καὶ ἐπέστρεψε μὲν τὸ πιλίκιον εἰς τὸν ὑπολοχαγὸν Κ^{*}, φορέσας τὴν ἀπλῆν του, τὴν πεζῆν ρεπούμπλικαν ἀλλ' ἐνόμιζεν ὅτι φέρει ἀκόμη τὸ στέμμα ἐπὶ τῆς μικρῆς του κεφαλῆς, καὶ ἐξηκολούθει τὸ ἰταμὸν ἐκεῖνο ἥθος καὶ τὸ προπετές βαδίσμα τῆς κυρίας Εύφροσύνης τῆς στολῆς καὶ τῆς ἴσχυος.

Καὶ ἔλεγεν ἡ κυρία Παρασχίδου, ἔλεγεν ἔνθους, ἐν φήτοιμαζόμεθα νὰ ἐκκινήσωμεν. Πώς νάνακόψω ἐγὼ τὴν δρμη-

τικήν της γλώσσαν μὲ ἀναρμόστους παρατηρήσεις; Ἐσίγων καὶ την ἀφίνα νὰ λέγῃ....

* *

Διηγήθηνόμεθα πρὸς τὴν Λέσχην διὰ καταφώτων καὶ πολυανθρώπων ὁδῶν. Προσωπιδοφόροι, ἀμαζονεῖς, γέλωτες, ὅργανα, κωδωνίσκοι, κραυγαί, εὐθυμία...

Τόρα μόλις εύρον τὴν εὔκαιριαν νὰ συνομιλήσω μετὰ τῆς κυρίας Παρασχίδου, χωρὶς νά με ἀκούσωσιν ὁ Εύτυχιος καὶ ὁ ὑπολοχαγὸς Κ^{*}, προπορεύμενοι βήματά τινα μὲ τὴν Κοραλίαν ἐν τῷ μέσῳ.

«Νομίζετε ὅτι ἡ ώραιότης, καὶ μάλιστα ἡ θηλυπρεπής, εἶνε τὸ μόνον προσὸν ἐνὸς στρατιωτικοῦ;» τῇ εἶπον.

«Οχι δά, ποὺς σᾶς τὸ εἶπεν αὐτό; ὁ στρατιωτικὸς πρέπει νὰ ἔχῃ πολλὰ προσόντα.

— Καὶ νομίζετε ὅτι τὰ ἔχει αὐτὰ τὰ προσόντα ὁ Εύτυχιος, τὸν ὄποιον προτρέπετε νὰ γίνη ἀξιωματικός;

— Καὶ γιατί ὅχι; Τί του λείπει τοῦ παιδιοῦ, σὲ παρακαλῶ; Μήπως δὲν εἶνε ἀπὸ καλὴν καὶ ἔντιμον οἰκογένειαν;

— Μάλιστα... δέν το ἀρνοῦμαι.

— Μήπως δὲν ἔχει εὐφύταν;

— Περὶ αὐτοῦ θά μου ἐπιτρέψετε νάμιφιβαλλω.

— "Ἐχεις ἀδικον· ῥώτησε τοὺς καθηγητάς του νὰ ίδῃς εἰς δλα τὰ μαθήματα αὐτὸς πέρνει τοὺς πρώτους βαθμούς..."

— "Ισως... Ἀλλὰ τόσον ἀδύνατο παιδί, μπορεῖ νὰνθέξῃ εἰς τὴν στρατιωτικὴν σκληραγγίαν;

— 'Ἀδύνατο; δσο γι' αὐτὸ μή σε μέλλη, συνειθίζει. 'Ἐπειτα εἰς τὸν στρατιώτην τόρα δὲν χρησιμεύει η δύναμις καρδιὰς ἀρκεῖ νᾶχη...

— 'Ισαι-ίσαι αὐτὸ εἶνε ποῦ φοβοῦμαι. 'Ο Εύτυχιος, νά σας τὸ πῶ εἰλικρινῶς, δέν μου φίνεται ψυχωμένο παιδί.

— Καὶ πῶς τὸ ἔσεύρεις;

— Μὰ εἶνε δυνατὸν μ' αὐτὸ τὸ λεπτὸ τὸ σωματάκι... ἔτσι σὰν καλάμι ποῦ εἶνε...

— 'Α, πάλι ἔχεις ἀδικο, πολὺ ἀδικο. 'Απὸ τὸ σῶμα δὲν μπορεῖς νὰ κρίνης. 'Ἐγὼ νά σου φέρω χίλια παραδείγματα. 'Ἐγνωρίσας ἀξιωματικοὺς μὲ κάτι σώματα, χειρότερα ἀπὸ τοῦ Εύτυχιον... ισχυόνες, ἀδυνάτους, μύξες... καὶ ὅμως εἶχαν καρδιὰς λειονταριοῦ, καὶ ἀποδέποντες εἰς τὴν δάρφνην... καὶ πόσοι εἶχαν καλάχαμον συγγραφέως, ὄνειρευόμενοι τὰς εἰκόνας των καὶ τὰ πάθη, ἀποδέποντες εἰς τὴν Λέσχην, θάντες καὶ πάνομοι ούτωπα τῆς γραφῆς των!... Καὶ βέβαια, ἐφ' δσον τὰ ἐπαγγέλματα δέν τα καθορίζει ἡ κλίσις, ἡ αὐτοπεποίθησις, δόργχνισμός,— θὰ ἔχωσι δίκαιον αἱ ἐκάστοτε ἀντιπολιτεύομεναι ἐφημερίδες, δ στρατὸς θὰ ήνε ἀγέλη, ἡ ἐκκλησία σταύλος, ἡ φιλολογία κυκεών... 'Α, σζι, Εύτυχιέ μου, δέν σε συμβουλεύω!... Σὺ είμπορεῖς νὰ ἐπιστατῆς τὰ κτήματά σου, ως γνήσιος ἐπαρχιώτης, νὰ κομψεύεσαι, νὰ ἐρωτολογής, νὰ χορεύῃς εἰς τὴν Λέσχην καὶ νὰ διευθύνῃς τὸ ἀμάξιόν σου... Τὰς ἀλλας κοπιώδεις καὶ ριψοκινδύνους ἀσχολίας ἀφίνε τας διὰ

ρασχίδου, ἀξιόλογος κατὰ τὰλλα δέσποινα, εἶχεν ἵδιον σύστημα συζητήσεως καὶ σκέψεως, καὶ οὐ ἐναυάγει οἰκτρῶς πᾶσα λογικὴ προσπάθεια. Τὴν ἀφῆσκ λοιπὸν νὰ φρονῇ δ, τι ἥθελεν — ἔστω καὶ τὸ διτι μ' ἀπεστόμωσε, — καὶ ἐξηκολούθουν βαδίζων παρὰ τὸ πλευρόν της σύννους ἥδη καὶ σιωπηλός.

* *

Μελαγχολικοὶ ἦσαν αἱ σκέψεις μου ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν Ἀποκρέω. 'Ἐθλεπον ἀπέναντι τὴν Κοραλίαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν δύο μου φίλων, τῶν δύο... ἀξιωματικῶν, ἀς εἶπω, τοῦ ἑνὸς ἐν ἐνεργείᾳ καὶ τοῦ ἀλλού ἐπιδόξου. 'Ἐκ τῆς ἀντιπαροβολῆς ταύτης, ἡ ἐντύπωσίς μου ἐσχηματίζετο δλοὲν περισσότερον εἰς βάρος τοῦ Εύτυχιού. Διότι ὁ ὑπολοχαγὸς Κ^{*}, βλαστὸς μεγάλης στρατιωτικῆς οἰκογενείας, δὲν ἦτο μόνον χαλύβδινος ἀνήρ, ἀληθῶς ἐσκληραγωγημένος στρατιώτης, δὲν εἶχεν ἐπιδείξει μόνον εὐγενὴ ψυχὴν καὶ μεγάλην καρδίαν, εὐφύταν σπινθηροβολοῦσαν καὶ χαρακτήρα ἱπποτικόν, ἀλλ' ἦτο ἐν τῶν ὑγιεστέρων πνευμάτων, ἔξ δσων συνήτησά ποτε. 'Ετίμα ἀληθῶς, μεταξὺ δλιγίστων του συναδέλφων, τὸ ζίφος καὶ τὸ στέμμα, τὰ δποτα τῷ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ή Πατρίς. Καὶ νὰ σκέπτωμαι ὅτι ἔχει τὰς αὐτὰς ἀξιώσεις, ούτω μεγάλων ὑπουργημάτων, τὸ δειλὸν ἐκεῖνο παιδάριον, τὸ βαδίζον παρ' αὐτόν, τὸ ἀσθενές, τὸ ἀμβλύνουν... μόνον διότι ἀνορθοὶ προπετῶς ὀφρίον παράστημα καὶ γυναικῶδες πρόσωπον, πρὸς δ εὐαρμοστεῖ τὸ στρατιωτικὸν πιλίκιον!... Καὶ νὰ ἡξεύρω καλῶς ὅτι δέν ὑπάρχει θρασύτερον καὶ ἀθλέστερον δ, ἀνθρώπου φύσει δειλοῦ, περιβαλλομένου δι' ἔξουσίας — ὧν τὰ τρία τέταρτα τῶν ἀξιωματικῶν μας!...

Καὶ δύμας, πόσοι καὶ πόσοι — ἐσκεπτόμην — διὰ πσην ἀλλο δντες γεννημένοι, ἡσπάσθησαν τὸ στάδιον τῶν δπλων, μόνον διὰ τὴν μαρμαρυγὴν τῆς μεγάλης στολῆς καὶ διὰ τὴν κλαγγὴν τοῦ ζίφους ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων τῆς δδοῦ Σταδίου!... Καὶ πόσοι ἀλλοι ἀκόμη ἐπεδίωξαν θρόνον ἀρχιερατικόν, διὰ τὰ ρουβίνια καὶ τοὺς μαραράδους τῆς μίτρας... πόσοι εὖμισαν καλὸν νὰ ἐκχύνωσιν εἰς στίχους τῆς καρδίας των τὰ πάθη, ἀποδέποντες εἰς τὴν δάρφνην,... καὶ πόσοι εἶχαν καλάχαμον συγγραφέως, ὄνειρευόμενοι τὰς εἰκόνας των καὶ τὰ πανομοιότυπα τῆς γραφῆς των!... Καὶ βέβαια, ἐφ' δσον τὰ ἐπαγγέλματα δέν τα καθορίζει ἡ κλίσις, ἡ αὐτοπεποίθησις, δόργχνισμός,— θὰ ἔχωσι δίκαιον αἱ ἐκάστοτε ἀντιπολιτεύομεναι ἐφημερίδες, δ στρατὸς θὰ ήνε ἀγέλη, ἡ ἐκκλησία σταύλος, ἡ φιλολογία κυκεών... 'Α, σζι, Εύτυχιέ μου, δέν σε συμβουλεύω!... Σὺ είμπορεῖς νὰ ἐπιστατῆς τὰ κτήματά σου, ως γνήσιος ἐπαρχιώτης, νὰ κομψεύεσαι, νὰ ἐρωτολογής, νὰ χορεύῃς εἰς τὴν Λέσχην καὶ νὰ διευθύνῃς τὸ ἀμάξιόν σου... Τὰς ἀλλας κοπιώδεις καὶ ριψοκινδύνους ἀσχολίας ἀφίνε τας διὰ

μερικούς ἀνοήτους... Μὴ θελήσῃς νά σε καταστρέψῃ, σχι, ή φιλοδοξία σου,— θὰ ἡσο εύτυχής, ἐὰν εἰχεις,— ἀλλ' ἡ γυναικεία σου φιλαρέσκεια... Εἴφος θέλεις, ἀλλήθεια; Μικρός εἶσαι ἀκόμη· ἀγόρασε ἔνα φεύτικο ἀγιοβασιλειάτικο καὶ προσπάθησε νά ικανοποιήσῃς μὲ αὐτὸ τὰς κινδυνώδεις σου δρμάς. 'Αλλὰ θά μου 'πῆς διὰ τὸ πιλίκιον. Τὸ ἡξένωρ, τὸ εἰδίχ, σου πηγαίνει λαμπρά· θὰ τρελάνης ὅλα τὰ κορίτσια... 'Αλλὰ νά σου 'πῶ καὶ ἑγώ. Δὲν ἔγγραφεσαι εἰς τὴν φιλαρμονικὴν τοῦ τόπου σου; "Ακομψα εἶνε τὰ πιλίκια καὶ ἡ στολὴ ἀκόμη τῶν μουσικῶν;... Μὰ θά μου 'πῆς, διτὶ δὲν 'μπορεῖς νά καταλάβῃς τὴς νότες... Μὰ τί νά σου κάμω!

"Ισως αἱ σκέψεις μου αὐταὶ νά ἦνε κακεντρεχεῖς. 'Αλλὰ δὲν πταίω ἑγώ. Δὲν ἔφροντιςα νά σας εἴπω διτὶ μ' ἐστένευε φοβερὰ τὸ περιλατιμόν μου;

* * *

'Ἐν ταῖς αἰθούσαις τῆς Λέσχης συνθετο ὁ κόσμος γελῶν, βομβῶν, χορεύων, ὑπὸ κύματα φωτὸς καὶ μουσικῆς. 'Ηνώθημεν καὶ ἡμεῖς μετ' ἄλλων φίλων καὶ ἥρχισαμεν νά περιφερώμεθα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποικίλου πλήθους, χαιρετῶντες δεξιὰ καὶ ἀριστερὴ τοὺς γνωρίμους, πειραζόμενοι ὑπὸ τῶν προσωπιδοφόρων, σταματῶντες εἰς ἔκαστον βῆμα. 'Απεσύρθημεν κατόπιν εἰς μίαν γωνίαν καὶ ἀπετελέσαμεν φαιδρὸν κύκλον πέριξ τραπέζης, φαιδρόν, σκώπτην, εύφυολόγον. 'Η τραπέζα ἐκαλύφθη ὑπὸ γλυκισμάτων καὶ ποτῶν. Αἱ πλησίον μας θέσεις κατελαμβάνοντο συχνὰ ὑπὸ προσωπιδοφόρων, ἐρχομένων ὑπὸ τὴν αἰγιδὴ τοῦ ἀγνώστου μὲ τὰ αἰώνια εὐτράπελα πειράγματα. "Ενεκα τοῦ ἑκτάκτου συνωστισμοῦ τῆς τελευταίας ταύτης Κυριακῆς, ἀπειχε τοῦ χοροῦ ἡ Κοραλία, μετ' αὐτῆς δέ, κατὰ ψυχολογικὴν βίαν, καὶ ὁ Εὔτύχιος.

Οὕτω διέρρεον αἱ στιγμαῖ, σχι τόσον ἀνιαράι, σον ἐφοδούμην κατ' ἀρχὰς. 'Αφότου μάλιστα προετέθη εἰς τὴν συντροφίαν μας ἔκανθη τις δεσποινίς, ἡ ὅποια ἔκυπτε καὶ μοι ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς λέξεις γλυκείας, ὡς οἱ γαλανοὶ ὄφθαλμοι της,— ἡμπορεῖτε νά φαντασθῆτε διτὶ δὲν ἡσθανόμην πλέον τὴν βάσανον τοῦ περιλαμπίου.

Αἴρηντς ἀνακίνησίς τις κατ' ἀρχάς, θύροις καὶ ταραχὴ κατόπι, διέσπασε τὸ πρὸ ἡμῶν πλῆθος. "Αλλοι συνωθοῦντο πρὸς ἐν σημεῖον, ἄλλοι ἔφευγον ἐντρομοὶ καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. 'Αντήχησαν κρότοι τιές παραδοξοὶ, κραυγαὶ φόβου καὶ ἀποτροπῆς:

"Μή, μωρέ, μή!... μή!..."

— Καυγᾶς εἶνε!, ἀνέκραξεν ἔγειρόμενος ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ σπεύδων πρὸς τὸ μέρος τοῦ κινδύνου.

Καὶ ἔφευγον συνωθούμενοι καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ὡς ποιμνιον τετρομαγμένον, προσωπιδοφόροι, παιδία, νεανίδες. "Η γωνία, ἐν ἡ ἔκανθημεθα, ἔτυχεν ἀσφλής καὶ ἀπρόσβλητος ὑπὸ τῶν φευγόν-

των. Χωρὶς νά κινηθῶμεν, ἐβλέπομεν τὴν ταραχὴν μετὰ μειδιάματος ἀφοίας, ἐν μέσῳ τοῦ γενικοῦ φόβου: 'Η κυρία Παρασχίδου ἡτο ἀφοίος φύσει. 'Έγω, ἐκτὸς τοῦ δτι πιστεύω εἰς τὸ πεπρωμένον, θὰ ἡμην εύδαιμων νάποθάνω ἐκεῖ, πλησίον τῆς ξανθῆς μου. 'Η Κοραλία ἡρέσθη νά συσφιγγῇ πλησίον τῆς μητρός της. 'Ο Εύτύχιος...

'Αλλ' ἡ ταραχὴ ἐκόπασε ταχέως. 'Ο κίνδυνος παρῆλθεν. Οἱ φυγάδες ἐπέστρεψαν. Γέλωτές τινες ἔξερράγησαν ἡχηροί. 'Ἐπέστρεψε μειδιῶν καὶ δ ὑπολοχαγὸς Κ*.

'Δὲν ἡταν τίποτε, μᾶς εἰπε· «δύο παιδιά πήγαν νά πιαστοῦν ἐκεῖ ποῦ χόρευαν, καὶ ἔγεινε τέτοιο πατερντί.

— 'Αμ αὐτά, ὅπου εἶνε πολυκοσμία, πρέπει κανεὶς νά τα περιμένῃ. 'Οταν ὅμως ἔχουμε μαζί μας στρατιωτικούς, τίποτα δὲν φοβούμεθα».

Αὐτὰ τὰ εἶπεν ἡ κυρία Εύφροσύνη. 'Εστράφην ἔγω τότε καὶ εἶδον τὸν Εύτύχιον, εἰς τὸν ὅποιον δὲν εἶχον προσέξει μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Οικτρόν παρουσίαζε θέαμα δ νεανίσκος. 'Ωχρότατος ώς πτώμα, τρέμων, καθήμενος ώς λελυμένος, δὲν ἐδύνατο νάρθρωσῃ ἐκ τοῦ φόβου οὔτε λέξιν. 'Ησαν καταβίβασμέναι αἱ χεῖρες του καὶ ἔκλινεν ἡ κεφαλὴ του, ὃστ' ἐνόμιζε κανεὶς διτὶ θὰ λιποθυμήσῃ... Καὶ ἔσπευσεν εἰς βοηθείαν του ἡ κυρία Παρασχίδου μ' ἐν ποτήριον ὅδατος.

«Καλὲ τι ἔπαθες, Εύτύχιε;», τῷ ἔλεγε. «Πιέ, παιδί μου, λιγάκι νερό, πιέ! Γιατί καλέ, νά φοβηθῆς ἔτσι; Δὲν ἡταν τίποτα!

«Ντροπή! ντροπή!», ἐψιθύριζε μὲ ύφος ἐγκαρδιώσεως ὁ ὑπολοχαγός. 'Η Κοραλία ἐγέλα πονηρότατα· ἐν φ' δ' ἔπινεν ὁ Εύτύχιος τὸ ὅδωρ, ὑψώσεν ἐκείνη τὴν εἵρωνα φωνήν:

«Καλὲ ἔζεύρετε γιατί τὸ φόβο τὸν λέγουν πανικό; διατί γίνεται κανεὶς σὰν τὸ πανί!»

* * *

Κατωρθώθη μετὰ πολλὰ νά συνέλθῃ. "Αμα ἡ κυρία Παρασχίδου ἀφῆκε τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀνέλαβε τὴν θέσιν της, τὴν ἐπλησίασα καὶ, μὴ δυνάμενος νά κρατηθῶ περισσότερον, τῇ ἐψιθύρισα θριαμβευτικώτατα:

«Ίδατε τὸν ἐπίδοξον ἀξιωματικόν σας; Ετσι καὶ στὴ μάχη...».

Ἐνόμισα διτὶ θά την ἀποστομώσω ἐπὶ τέλους, τι διαβολο! 'Αλλὰ πῶς νά παραστήσω τὴν ἔκπληξιν μου, δταν ἐστράφη ἐκείνη εὔτολμος, ἀκατανίκητος, καὶ μοι εἶπε τὰ θυμασία ταῦτα, σχεδὸν μεγαλοφώνως:

«Δὲν ἔχει νά κάνῃ! "Αφησέ τὸ παιδί νά φορέσῃ τὴ στολὴ καὶ θὰ ἰδῃς. Καθὼς εἶνε ἔτσι μπιζουδάκι καὶ ἀπὸ οἱ κογύνεια, στὰς Ἀθήνας θὰ πάρῃ τὴ μεγαλείτερη προϊκα!»

Ἐν Ζακύνθῳ.

ΓΡ. Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχήν. Φύλλα προηγούμενα εύρισκονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Υποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ανταποκριταῖς ἡμῶν.

La Saison

(Η ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχοντες πλέον τῶν 2000 σχεδίων δια τάντα τὰ ἀντικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα κορασίων, παΐδων, ἀσπρόρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, διόνας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα τὰ εἰδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πινακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑποδιγμάτων κεντράματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, μονογράμματα κτλ. τούλαχ:τον 200 σχήματα φυσικοῦ μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων κεντράματος, soutache κττ.

Τεμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 5. Ετησία δρ. 10
Διὰ τὰς ἐπαρχίας   »   » 6.   »   » 12

Εκδοσίας πολυτελεῖς: περιέχουσα πάντα τὴ ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνας συρμῶν χρωματισμένας κατ' ἔτος.

Τεμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθήνας: ἐξάμηνος δρ. 10. Ετησία δρ. 20
Διὰ τὰς ἐπαρχίας   »   » 12.   »   » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΟΙ

έγγραφονται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΚΑΤΑΛΛΑΛΟΣ ΕΓΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένον τὰν πλείστων, τοῦ Δουλᾶ, Μοντεπέν, Ρισθούργ, Βελώ, Τεράτη, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πωλοῦνται δὲ εἴτε δῆλα δόμοι ἢ καὶ χωριστά. Μεταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὀλόκληρος ἡ σειρὰ τῶν «Δραμάτων τῶν Παρασίων», συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ωραίας Ἀνθοκόμου». καὶ πλεῖστα ἀλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα μυθιστορήματα.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ

πᾶν διδύλιον ἀποτελλόμενον πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νά δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἡ παῖς τὴν ἀγγελίαν τοῦ ἀποτελλόμενου διδύλιου, συναποστέλλονται καὶ 50 λεπτὰ δι' ἔκαστον στέχον καὶ δι' ἔκαστην δημοσίευσιν.